

Links Ecologisch Forum (LEF)



Forum Gauche Ecologie (FGE)

Radicaal Groen Linkse Partijoverstijgende Beweging

Mouvement Radical Rouge et Vert, au-delà des Partis

Opinie: Tax Justice Day en de media

Geplaatst op vrijdag 07 juni 2013 | 
 SHARE

Het voorbije weekend ontving ik verschillende mails waarbij vrienden zich verwonderden dat ze alleen op De Wereld Morgen maar nergens in hun krant iets gezien hadden over de derde Tax Justice Day op vrijdag 31 mei in 17 treinstations, tientallen bedrijfsrestaurants en het Troonplein in Brussel. Ik kon hen slechts antwoorden zelf ook niets gelezen te hebben in de kranten.

Het was alsof er nooit een Tax Justice Day was georganiseerd en dat de honderden (vooral syndicale) militanten die zich ervoor ingezet hadden geen tienduizenden flyers hadden verdeeld aan treinreizigers of tienduizenden onderleggers hadden verspreid in bedrijfsrestaurants. Het was alsof die honderden strijdbare militanten nooit bestaan hadden. Misschien was de derde Tax Justice Day gewoon een droom en geen werkelijkheid? Want je weet wat mensen zeggen: wanneer het niet in de krant staat is het niet gebeurd.

Misschien bent u een van de tienduizenden treinreizigers die toch een flyer heeft ontvangen vrijdagmorgen in uw station. Dan hebt u geluk en bent u tenminste op de hoogte van de strijd voor een rechtvaardige fiscaliteit die het FAN (Financieel Actie Netwerk) nu al 14 jaar onafgebroken voert.

Maar u had natuurlijk verwacht om daar 's anderendaags ook nog iets over te lezen in uw favoriete krant.

U vond er "raar" genoeg niets in terug over Tax Justice Day.

Misschien dacht u zelfs achteraf "het zal wel niet zeer belangrijk geweest zijn, want het staat niet in de krant!"

We waren duidelijk geen "news fit to print".

Indien u behoort tot de honderdduizenden die geen flyer ontvangen hebben in een of ander treinstation of onderlegger in een bedrijfsrestaurant dan hebt u natuurlijk de pech had bijna niets te vernemen over de inzet van Tax Justice Day want u kon het achteraf alleen vernemen via De Wereld Morgen online.

Omdat er de volgende dag in uw weekendkrant niets over te lezen stond hebt u het niet gemist want u wist het toch niet.

Het was dus geen nieuws want niet belangrijk genoeg om u als lezer mee te confronteren in de papieren krant. Maar u hebt het ook niet kunnen vernemen via uw televisienieuws. Dat valt natuurlijk wel te begrijpen want die moeten toch ruimte vrij houden voor allerlei trivialiteiten, want een mens leeft niet van nieuws alleen.

Het wordt dan toch interessant om ons af te vragen waarom de media, uitgezonderd De Wereld Morgen, geen enkele aandacht besteed hebben aan Tax Justice Day en de fiscale strijd van FAN, een netwerk waarin de drie vakbonden vertegenwoordigd zijn, een netwerk dat dus miljoenen leden vertegenwoordigd?

Ik ben op zoek gegaan naar mogelijke argumenten om de dag voor rechtvaardige fiscaliteit mediatiek onbelangrijk te vinden.

Ik kon uiteindelijk slechts drie mogelijkheden vinden.

- Ofwel is een aantal journalisten idioot.

Maar ik verwerp direct deze gedachte omdat journalisten helemaal geen idioten zijn, maar sociaal betrokken en geëngageerde nieuwsgaarders, mensen met een missie. De missie om het nieuws, en zeker alle nieuws dat belangrijk is voor de levens van mensen, zo dicht mogelijk bij de mensen te brengen.

De roep om een eerlijke fiscaliteit, een fiscale herverdeling tussen arbeid en vermogen, een verschuiving van fiscale druk van arbeid naar kapitaal, waardoor men meer mensen kan insluiten binnen de sociale verzorgingsstaat, lijkt ons niet onbelangrijk voor de meerderheid van de werkende mensen, die ook nog eens de belastingbetalers zijn.

Journalisten zijn niet idioot en rechtvaardige fiscaliteit wordt gedragen door de meerderheid van de werkende mensen (waarbij 80% van de mensen ook nog eens een vermogensbelasting wil): dat kan dus niet het argument zijn waarom het toch niet in uw krant te lezen was of op uw televisiescherm te zien was, toch?

Conclusie numero uno: Tax Justice Day was totaal onbelangrijk.

- Ofwel is de meerderheid van de werkende mensen, kortom werknemers, die ook het merendeel van de krantenlezers en televisiekijkers uitmaken, niet zo belangrijk voor de traditionele (en commerciële) media.

Ook dat lijkt me totaal onmogelijk want de commerciële media worden steeds populistischer vanuit het idee "geef de mensen wat ze willen".

Maar hoe weten de media wat de mensen willen?

Dat lijkt me geen gemakkelijke opdracht, maar wat ik zeker weet is dat een groot aantal mensen geïnformeerd wenst te worden over hetgeen hun leven, hun werk, hun pensioen, hun toekomst en de toekomst van kinderen en kleinkinderen bepaalt.

Fiscale onrechtvaardigheid wegens ongelijke belastingdruk lijkt ons toch een redelijk belangrijk feit om een grote groep mensen over te informeren.

Maar misschien geven de media helemaal niet "wat de mensen willen", misschien geven ze "aan de mensen wat ze zelf willen geven".

Misschien is dat de betekenis van meer populisme in de media. Ik kan het natuurlijk niet echt geloven, want kwaliteitsmedia zoals De Standaard en De Morgen onderscheiden zich toch van de rest. Of zouden zich toch moeten onderscheiden.

Of niet soms?

- Blijft er een mogelijke derde optie.

De verantwoordelijke journalisten (of hun hoofdredacties) in de traditionele media vinden de strijd voor fiscale rechtvaardigheid helemaal niet belangrijk en dus geen "nieuws" waardig. Ze vinden de strijd van tienduizenden syndicale militanten/belastingbetalers/gewone mensen niet noemenswaardig genoeg om er over te berichten.

Ik laat me toch niet wijsmaken dat ze in feite neerkijken op al die gewone mensen en krantenlezers/televisiekijkers want via de popularisering van het nieuws wil men meer mensen bereiken, toch niet minder?

Er is misschien iets anders aan de hand.

Eigenlijk kijkt een belangrijk deel van journalisten, hoofdredacties en opiniemakers neer op sociale strijd. Voor hen is strijd om sociale verhoudingen te veranderen een reliek uit een andere tijd. Voor hen is "links" en "rechts" uit de tijd. Merkwaardig dat ze dan toch voortdurend verwijzen naar de gevaren van "extreem-rechts" en "extreem-links".

Ze maken meer deel uit van het heersende establishment dan ze zelf denken.

En laat men nu niet afkomen met argumenten zoals "neutraliteit" en "objectiviteit"

Indien men aan de lezers een verslag onthoudt van Tax Justice Day en vooral van de fiscale inzet ervan dan is men helemaal niet neutraal.

Dan staat men niet zomaar aan de kant, maar wel aan de kant van diegenen die de fiscale (machts)verhoudingen niet willen wijzigen, en dat zijn niet de vakbonden, maar de werkgeversorganisaties, banken, multinationale corporaties, bepaalde politieke partijen, de rechtse en de liberale. Dat is een duidelijke keuze. De keuze van het fiscale status-quo: een reactionaire keuze dus.

"Wie men doodzwijgt verdwijnt" is een ideologische strategie, goedkoop en efficiënt.

En mag ik intussen ook nog het idee van "objectiviteit" op de schroothoop gooien.

Binnen enkele dagen zal het grootste fiscaal accountantsbureau ter wereld, PwC, een persbericht de wereld inzenden waarbij zij melden voor de zoveelste keer dat België ongeveer de hoogste belastingdruk ter wereld heeft en dat de "Belg" opnieuw tot begin juli zal moeten "werken voor de overheid" en pas daarna voor zichzelf.

Allemaal misleidingen en leugens maar dat hebben we al meer dan honderd keer uitgelegd. Maar niet iedereen heeft dat kunnen lezen, want de traditionele kranten vonden het geen nieuws. Het persbericht van PwC, een fiscaal adviesbureau dat allerlei gefortuneerden en grote bedrijven helpt om de belastingen "legaal te ontwijken" (hetzelfde als belastingen "ontduiken", maar wie maalt erom?) en dus de publieke schatkisten van overheden helpt plunderen, zal binnenkort echter wel nieuws zijn.

Hoe zou dat toch komen?

We blijven strijden, niet omdat een andere wereld mogelijk is, maar omdat een andere wereld moet,

Eric Goeman, woordvoerder Attac Vlaanderen, 4 juni 2013